

[Arne Bertelsen.]

sant anskaffelse af eller reparation af kunstige lemmer, sygevoгне, bandager o. lign.

Særforsorgen for vanføre er flyttet til den nye § 70, og jeg skal vende tilbage til denne om lidt.

Forinden vil jeg opholde mig et øjeblik ved § 47, stk. 2. Den lyder således:

„I det omfang, det efter en læges erklæring skønnes nødvendigt, omfatter hjælp til kur og pleje i henhold til § 45 efter omstændighederne hjælp til massagebehandling, sygegymnastik, elektrisk behandling, badebehandling samt hjælp til anskaffelse af eller reparation af kunstige lemmer, sygevoagne, bandager og lignende.“

Ifølge den gældende lovs § 272, stk. 2, har der skullet ydes hjælp til en sådan fysiurgisk behandling, hvor undladelse af at træde til kan medføre alvorlig fare for den pågældendes erhvervsevne. Hvis man havde slettet ordet „alvorlig“, synes jeg at dette havde været nok.

Hvis det høje ting vidste, i hvilken grad den danske befolkning er blevet såkaldt myoseømfindtlig, og hvilket enormt krav om fysiurgisk trøstbehandling en så løs lovparagraf vil udløse, ville tinget nok betænke sig to gange på at tiltræde denne paragraf.

For den sidste del af bestemmelsens vedkommende — om kunstige lemmer o. s. v. — var det vel nok rimeligere, at ordinationen ikke blot var en læges, men en speciallæges, således at protesens eller bandagens formål nøjere kunne præciseres over for bandagisten. Vi er alt for få ortopædiske kirurger i dette land, og vi ønsker såmænd ikke at få flere attester at udstede, men langt værre end at skrive attester er det at skulle kassere allerede ordinerede kostbare ikke-formålstjenlige bandager.

Her er et punkt, hvor jeg har personlig erfaring for, hvorledes administrative organer på grund af lovens mangelfulde klarhed kan tillade sig en fortolkning, som er i strid med lovens virkelige idé. Skønt der ikke siden 1951 i loven har stået noget om erhvervsmæssig indikation for hjælp til „ortopædiske hjælpemidler“, hverken i den nugældende § 256 eller i det aktuelle lovforslags § 47, har vi gang på gang på de ortopædiske hospitaler oplevet, at social-

udvalgene med socialministerens billigelse har afslået hjælp til visse ortopædiske hjælpemidler med den motivering, at disse hjælpemidler ikke kan betragtes som egentlige livsvarige bandageringer, men har måttet anses for at være led i en behandling eller kur, der ikke skønnes at have den nødvendige erhvervsmæssige betydning. Den „erhvervsmæssige betydning“ udgik af folkeforsikringsloven i 1951, men begrebet har vi truffet gang på gang i 1960, hvad jeg let vil kunne dokumentere. Hvorfor skal et gammelt menneske, som har brækket hoften, ikke kunne få hjælp til en aflastende skinne, selv om denne hverken skal være livsvarig eller er af erhvervsmæssig betydning?

Dette er stedet for et par bemærkninger vedrørende begreberne „kur og pleje“, som man møder allerede i § 1, senere i §§ 45 og 47, i § 70 og flere steder. Såfremt betegnelsen „kur og pleje“ ikke blot er noget sprogligt kling-klang, men dækker to forskellige begreber, må man vel ud fra en rent lægelig betragtning mene, at „kur“ betyder en tidsbegrænset behandling, navnlig lægelig, en behandling, der medfører helbredelse eller væsentlig bedring eller i hvert fald sigter herpå, medens „pleje“ betyder et vedvarende, eventuelt livsvarende behov for assistance af behandlingspersonale, jfr. begreberne plejepatient, plejehjem og plejetillæg til invalidepensionen. „Kur“ — uden for eget hjem — vil almindeligvis finde sted på hospital eller anden behandlingsinstitution, hvorimod „pleje“ — uden for eget hjem — sker på et plejehjem. Jeg skal komme tilbage til spørgsmålet om kur og pleje, når jeg omtaler lovforslagets § 70 i relation til særforsorgen.

§ 53, stk. 1-3, svarer ifølge bemærkningerne til lovforslaget til den gældende lovs § 263, stk. 1, 2 og 4. Når man under indtrykket af den store polioepidemi i 1952-53 indførte stk. 4 i § 263 — det er nu stk. 3 i § 53 — var det bl. a. ud fra revalideringsmæssige synspunkter, idet man ved at yde en sådan udvidet hjælp efter en meget mildere transgbedømmelse end almindeligt anvendt søgte at undgå, at de polioramte ved at søge invalidepension fik „invaliditetsstemplet“ fikseret hos sig selv og i deres omgivelser til skade for en senere erhvervsmæssig revalidering. Man havde sandsynligvis også den fornuftige tanke, at en